

1218 – 18. desember

Guds rike består ikke i mat og drikke, men i rettferdighet og fred og glede i Den Hellige Ånd. Rom 14: 17.

Vil du vite hva det er som gjør deg til en kristen, så du blir rettferdig for Gud og medborger i hans rike? Da skal du legge merke til hva det er apostelen sier her.

Han sier at det har ikke med mat og drikke å gjøre, eller noe som vi kan foreta oss. Men bare det veldige Gud har gjort for oss; bare «Guds rettferdighet» tatt imot i tro.

«Den som har Sønnen, har livet». Dette er altså den rettferdighet Guds rike består av. Derfor har også Luther sterkt og herlig utlagt dette skriftstedet slik: «Guds rike er ikke verdslig, men åndelig. I Guds rike regjerer Kristus over alle Guds barn. Som en trofast konge beskytter, straffer, leder og regjerer han over dem. De på sin side har tillit til ham, og tar villig imot hans faderlige tukt og straff, og følger ham lydlig.

Guds rike består altså ikke i mat og drikke, eller i andre ytre ting. Men bare i rettferdighet, der menneskenes hjerter og samvittighet blir trøstet og tilfredsstilt. Det som skjer er at synden, som skitner til og tynger samvittighetene, i dette riket blir forlatt og tatt bort.

Et verdslig rike består når innbyggerne i fred og fordragelighet kan leve og tjene til livets opphold sammen. På samme måte gir Guds rike alt dette åndelig. Det nedkjemper syndens rike, og er intet annet enn en stadig utslettelse og forlatelse av all synd.

Gud viser sin herlighet og nåde i dette livet ved at han tar bort syndene fra mennesket og forlater dem. Fordi dette er et nådens rike her på jorden. For når synden med sitt hoffelskap; djevelen, døden og helvete, ikke lenger kan anfekte menneskene, da blir det et herlighetens rike og en fullkommen salighet i himmelen». Så langt Luther.

Når vi så er fridd ut fra synden og ikledd Kristi rettferdighet, da fører dette også til ennå en rettferdighet, som vi kaller «livets rettferdighet». Den består i at vi ved troen og Ånden har fått nye hjerter, slik at vi nå i kjærlighet og villig lydighet innretter hele vårt liv etter Guds ord, – hvor ufullkomment det så enn lykkes for oss.

Men vi begynner, og strekker oss etter, å elske og tjene vår neste. Som Kristus elsket og tjente oss. Nå vil vi ikke bare gjøre alt det som er rett, men også alt det som er godt mot vår neste. Og slik bli alle menneskers tjenere, også de svake og problematiske, for å kunne være til nytte og glede for alle.

Når vi slik styres av kjærligheten, og bare ser på hva som er nyttig for våre medmennesker, da er det blitt slik Luther sier; at «en kristens gjerninger har ikke noe navn». Det vil si at han er ikke opptatt med å gjøre bestemte gjerninger, så det blir disse han huskes for. For han gjør ganske enkelt alt mulig menneskene trenger. Det er ikke lenger bestemte regler som driver ham. Bare dette å elske og gjøre det kjærligheten i hvert enkelt tilfelle krever.

Det neste apostelen nevner, er fred. Denne freden består egentlig i det gode forholdet til Gud at vi ikke lenger lever under Guds vrede, men eier Guds fullkomne vennskap og nåde. Vi er hans barn og venner.

Men med denne fredens forlikte tilstand følger gjennom den samme troen også en salig bevissthet om alt dette. Så vi også har en hjertets og samvittighetens fred, dette som kalles barnekårets Ånd, som gjør at vi roper: Abba, Far!

Barna som gikk tapt i syndefallet, er igjen tilbake i vennskap med Gud, og kan igjen tale tillitsfullt med ham, som barn med sin far. Og dette kan i sannhet kalles «Guds rike», ja, «himlenes rike på jord».

Det tredje han skildrer Guds rike på jord med, er glede (fryd) i Den Hellige Ånd. En kristen har ikke bare fred, men også glede i Den Hellige Ånd. Ja, ofte til og med «glede i overflod midt i all trengsel».

Denne «gleden i Den Hellige Ånd» er helt klart en naturlig følge av den levende troen på evangeliet, som jo forkynner oss «en stor glede», som engelen sa da Jesus ble født.

Men samtidig er den, på samme måte som troen selv, en direkte gave fra Gud, og et så klart Guds verk som ingen kjenner uten den som har fått den.

Og denne gleden og fryden over evangeliets nåde har vi mange eksempler på i Skriften. Vi ser den hos de tre tusen på den første pinsedagen, den etiopiske hoffmannen, fangevokteren i Filippi, og mange flere.

Det mennesket som er blitt frelst, har vært under Guds vrede og er blitt forlikt med Gud, og nå i Åndens lys ser det himmeriket av nåde og frelse han nå lever i, – han må jo nå glede og fryde seg inderlig, – så sant han er ved full bevissthet.

Denne fryden får vi nok som regel kjenne sterkest første gang troens visshet skapes i oss. Og i de første herlige bryllupsdagene, når Brudgommen er merkbart nær oss. Når han ennå ikke i perioder har skjult seg, eller på andre måter har satt vår tro på prøve, slik at prøvelsene er blitt store.

Likevel gis gleden svært forskjellig, alt etter hvordan Herren oppdrar de forskjellige menneskene. Og da ofte slik at den som har mindre prøvelser, også får mindre av den guddommelige gleden. Mens det derimot etter større prøvelser ofte gis større glede. Slik også alle de helliges historie og erfaringen lærer oss.